

Черния кос.

ошел Голям Сечко, замразил реки и полета; натрупал снегове и си отишел.

Ето след него иде брат му — Малжк Сечко. Завил той, зафучал, запукал ледове, занизал скреж по дървета и глогини, закжршил клони. И дотегнало му да лудува, па запрял да си почине. Грейнало тогава слънцето, затопили се снеговете, а реката повлякла лед.

Ден, два, три. ала Малжк Сечко не стои, Ходи той, тича, сковава ледове, задржстя бари и се смее.

Ето, че пристигнал и Черния кос. Извил се над село веднаж, дваж, и кацнал на старата вжрба при крайселската рекичка.

Ден, два, три. свирел косжт и скачал всеки ден.

Минал Малжк Сечко да поправи леда на селската рекичка и видял коса на вжрбата. Повдигнал той глава и го попитал:

— Защо си тжй весел, Косйо, че все скачаш и свириш?

— Вчера женихме батя, пжк утре мене. казал косжт и пак засвирил.

Минало ден, минало два — завил пак Малжк Сечко, зафучал, засипал сняг, натрупал преспи, замразил бари и реки. от студ гжрнето на огня замржзвало.